

a to potud, pokud není menší než 15 Kč z ha půdy a že v případech, kde katastrální výnos je menší než 15 Kč z ha, činí příspěvek z jednoho ha půdy 15 Kč.

Když tedy stížnost nepopírá, že ty z pozemků st-lových, z nichž mu příspěvek na strojená hnojiva pro rok 1921 jako z pozemků lesních byl vyměřen, jsou v katastru daně pozemkové jako les zaneseny, nýbrž naopak tvrdí, že žádná přeměna jeho lesních pozemků na kulturu jinou se nestala, jest náimtka stížnosti svrchu uvedená bezdůvodnou . . . .

Č. 2919.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Nebyla-li strana ve vyzvání k předložení přiznání k dávce z přírůstku hodnoty upozorněna, že pod následky prekluse přípočty musí hned při přiznání hodnověrně prokázati, nenastává proti zciziteli, který přípočty namítal, prekluse dle § 16, odst. 2 dávk. řádu č. 545 ai 20, a může zcizitel onen přípočty dodatečně prokázati.

Důkaz ten může býti proveden každým průvodem dle všeobecných zásad administrativního řízení přípustným, nikoli pouze listinami.

(Nález ze dne 28. listopadu 1923 č. 20.270¹).

V ě c: Vilém a Rosa G. v H. J. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Na říka n é r o z h o d n u t í z r u š u j e s e p r o v a d y řízení.

D ů v o d y: Při vyměření dávky z přírůstku hodnoty z převodu nemovitosti zapsané v knihovní vložce č. — v J. kupní smlouvou z 9. října 1920 zcizené, nebyl vzat zřetel k nákladům st-li ve smyslu § 8 dávk. řádu z r. 1920 jako přípočty v přiznání k dávce z přírůstku hodnoty přihlášeným.

Žal. úřad zamítaje odvolání dovolal se § 16, odst. 2 d. ř. z 23. září 1920 č. 545 Sb., dle něhož jest uplatňované náklady již v přiznání k dávce uvéstí a hodnověrně prokázati. — — —

Nss o stížnosti uvážil toto:

Dávkový řád z r. 1920 ustanovuje v § 16, odst. 2, že okolnosti, na základě kterých se činí při vyměrování dávky nárok na výhody (přípočty a pod.) jest v přiznání uvéstí a hodnověrně prokázati, jinak k nim při vyměrování dávky nebude přihlíženo.

Podmínkou této prekluse jest dle § 16, odst. 1, aby strana byla k podání přiznání vyzvána a aby byla upozorněna na následky, nevyhoví-li vyzvání tomu.

Nss neshledal, že prekluse úřadem výslovená jest odůvodněna.

Výměrem zemského inspektorátu z 13. června 1921 byli zcizitelé tiskopisem v řeči německé vyzváni, aby pod následkem prekluse v přiznání uvedli skutečnosti, na základě kterých při vyměření dávky činí nárok na výhody (přípočty a pod.), jinak při vyměření dávky na ně nebude hleděno. Ve vyzvání tom není však uvedeno, že st-lé pod týmiž následky mají také skutečnosti uvedené hodnověrně prokázati.

¹) Stejně nález z téhož dne č. 20.269.

Neprávem byla proto vyslovena nař. prekluse, ježto straně nebylo pod touto sankcí uloženo, aby s přiznáním zároveň předložila účty a případně doklady o uplatňovaných přípočtech.

Musí proto zciziteli býti vyhrazena možnost, aby výši nákladů ve smyslu § 8 č. 1 dávk. řádu prokázal kterémukoli průvodem, jehož dle všeobecných zásad správního řízení lze použítí.

Řízení, jímž správní úřad dospěl k nař. rozhodnutí, trpí tedy podstatnými vadami, pročež je bylo zrušiti.

Č. 2920.

O b e c n í d á v k y: I. Za platnosti zák. č. 329/1921 rozhoduje okr. spr. výbor v Čechách s konečnou platností o rekursech podaných do rozhodnutí obecního zastupitelstva, kterým rozhodnuto o rekursu do platebního rozkazu obecní rady o vodném. — II. Okolnosti, že obec platně zavedenou dávku z vody od povinníka po určitou dobu nevybírala, není překážkou, aby obec dávku později počala předepisovati.

(Nález ze dne 28. listopadu 1923 č. 20.272).

V ě c: Firma »Bürgerliche Braukommune« v B. proti zemskému správnímu výboru v Praze o vodné.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Platebním rozkazem městského úřadu v B. z 21. července 1922 byla předepsána tamní fě. »Bürgerliche Braukommune« vodní dávka 518 K za vodu vybranou z městského vodovodu za dobu od 25. dubna 1922 do 31. května 1922 dle předpisů výnosem zsv-u z 10. září 1920 č. 95.339-VII schválených.

Odvolání bylo obecním zastupitelstvem a osk-í zamítnuto. Další odvolání zsv vrátil poukázav na § 9 předpisu o vybírání dávky.

Stížnost brojí jednak proti tomu, že odvolání z nálezu osk bylo výnosem zsv s poukazem na § 9 vzorných pravidel vráceno jako nepřipustné, jednak ve věci samé pro nezákonnost nálezu osk, tvrdíc, že stěžující si firma není povinna platiti vodní dávku proto, že vydržela služebnost bezplatného braní vody z městského vodovodu, a že o tomto titulu soukromosprávním jsou příslušny rozhodovati jen řádné soudy; pokládaly-li se správní úřady za příslušny, měly přihlížeti k normám soukromoprávním, zjistiti dotyčné skutkové okolnosti a provésti důkazy stěžující si stranou o nich nabízené; ježto se tak nestalo, trpí řízení též podstatnou vadou.

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss toto:

Předem jest poukázati k nesporné skutečnosti, že městský vodovod v B. jest podnikem veřejným, městem založeným a udržovaným za účelem, aby opatřena byla voda pro potřebu všech obyvatel obce, a že byl vždy udržován nákladem obce, která takto plnila úkol spadající do samostatné působnosti ve smyslu § 28 č. 5 ob. zř., že tudíž platí o povinnosti platiti dávku ze spotřeby vody povolení ve smyslu zák. z 24. října 1899 č. 97 z. z. obci dané a schválená pravidla pro vybírání dávky. Dávka ta jest dávkou veřejného práva a úřady správní jsou proto příslušny, aby rozhodovaly o odvolání proti předpisům dávky.